

BUDAPEST LAKOSSÁGA és a főváros ipari üzemei a múlt évben 700 ezer köbméter vizet fogyasztottak el naponta. A Vízművek vezetőinek számítása szerint az 1968. évi átlagfogyasztás a fokozatosan működésbe lépő *Horány-surányi* víztermelő-művel meghaladja a 800 ezer köbmétert is. A fejlődés nagyarányú lesz ebben az évben. 150 millió forintot terveznek a költségekre és a munkák nagy erőfeszítéseket, igazi helytállást kívánnak a Vízművek minden dolgozójától.

Az ipartörténeti művek általában azokról a vezetőkről beszélnek, akiknek irányító munkásságához a legnagyobb eredmények fűződnek. A Vízművek százéves története is összekapcsolódik a régi vezetők: William Lindley, Wein János, Kajlinger Mihály és sok-sok kiváló képességű társuk nevével. De most már méltán sorolhatjuk közéjük a mai vezetőket: *Hajdu György* igazgatót és *Lindenmayer Kálmán* főmérnököt is.

A két kiváló vezető irányítása mellett több mint 2000 ember dolgozik a Fővárosi Vízműveknél. Műszaki alkalmazottak, gépészek és gépkezelők, építőipari dolgozók, kubikusok, karbantartók és mások, akik szintén rászolgáltak a dicsőretekre. Legtöbbjük egyszerű, mindennapi ember, pedig — de hányszor — nem is olyan mindennapi, amit végeznek. Árvíz a Dunán — meg kell védeni a kutakat. Csőtörés a forgalmas útvonalakon — gyorsan ki kell javítani a hibát. Nem ismerik ilyenkor a munkaidőt. A fontos, hogy legyen víz, ne akadozzon a közlekedés. Vízellátás az új lakótelepeken: pontos és gondos munkát kíván, és — talán külön dicsőretekre szól —, hogy az építkezési késedelmek, műszaki hibák közt igen ritkán esik szó a lakások, telepek vízellátásáról. Ennek a kétezer dolgozónak köszönhető elsősorban, hogy a Fővárosi Vízművek 11 alkalommal érdemelte ki az élűzem címet és kétszer mondhatták magukénak a *Minisztertanács* és a *SZOT* vörös vándorzászlóját.

A kétezerből majdnem 1200-an a vállalati tőzsgárda tagjai. 264-en több mint 20 éve dolgoznak itt és közülük *Ferenczi János* csoportgépész, *Vereszkai István* gépész, *Non Ferenc* és *Mihály László* üzemvezetők, *Csurik Lajos* ellenőr, *Dobor István* gépkezelő több

100 ÉVES A FŐVÁROSI VÍZMŰ

mint 40 éve »léptek szolgálatba«. És a még régebbiek, akik már nyugdíjba mentek, ők sem szakadtak el a Vízművektől. A nyugdíjasok havonkénti klubdelutánján mindig szívesen találkozik a 100—150 idős vízműves, hogy a régi napokra, életük egy részére emlékezzen.

AZT MONDJÁK A VÍZMŰVEKNÉL: azért vállalhatnak merész terveket, gyorsütemű fejlesztést, mert a dolgozók többsége — majdnem 1200 ember — tagja egy-egy szocialista brigádnak. Különösen az építőipari dolgozók és a műhelymunkások körében fejlődött magas színvonalúvá a szocialista brigádmozgalmom és telepi egységei közül több már a szocialista munka műhelye címet is kivívta magának. A brigádmozgalmom kezdeményezője évekkel ezelőtt a vízmérőjavító műhely »*Május 1.*« brigádja volt és ezt a nagyszerű, már az aranyfokozatot is elnyert közösséget ma is a legjobbak közt tartják számon. Büszkén említik az *Astória*, majd az *Emke* aluljárónál dolgozó *November 7.*, és a két »*Kinizsi*« brigádot is. Más vállalatok velük együtt dolgozó munkásai és vezetői mondták róluk: mellettük nem lehet kényelmeskedni, szinte mindenkit hűznak, sürgetnek a munkára. Nekik is köszönhető, hogy mindkét aluljáró jóval a határidő előtt elkészült.

Ha nem is olyan látványos, de legalább akkora jelentőségű munkán dolgoznak mos is a Vízművek szocialista brigádjai. *Nagy Mihály*, csőhálózati művezető és csoportja a soroksári-úti csőfektetésnél dolgozik — kiválóan. Rájuk is jellemző, hogy nemcsak azt végzik el, amit feladatuk kaptak, hanem keresik is: milyen módszerrel dolgozhatnak jobban, gyorsabban. Ezért írnak tervük teljesítésében már *tavaszi hónapot*.

— És a víztermelő telepek szocialista brigádjai. Róluk sem lehet megfeledkezni. A múlt évben 130 ezer órát dolgoztak társadalmi munkában karbantartásokon, javításon és munkahelyük szépítésén. Olyan a víztermelő telepek környéke, mint a virágoskert. A bri-

gádok napi munkájukon kívül tartják rendben a területet. Fűvesítene, parkosítanak, virágokat ültetnek, pontosan úgy, mintha a saját házuk táját gondoznák. — *Rosner Antal*, a szakszervezeti bizottság elnöke mondotta ezeket, majd számadatokkal folytatta: — A Vízművekhez 19 áttemelő és víztermelő telep tartozik. 1967. április 4-én 10 nyerte el közülük a szocialista címet, s az idén már 18 telep szocialista címről kell döntenünk.

A VÍZELLÁTÁS BIZTOSÍTÁSA újabb és egyre több ismeretet kíván a dolgozóktól. Valamikor — nem is olyan régen — a Vízművek fizikai munkásai két erős kezükön kívül alig ismertek más munkaeszközt. Még a nagy csővezetékeket is kézi erővel, háromlábú rúd »emelővel« segítették helyükre. Ezt a fáradságos munkát ma már a gépek váltották fel. A mindentudó árokásó, a földtöltő »*Unimó*«, az útbontó és földdöngölő gépek, a kis- és nagydaruk mindennapi munkaeszközzé váltak. Ez is magyarázza, hogy — s többségükben megint a szocialista brigádok tagjai — türelmetlenül tanulnak, nehogy elmaradjanak a rohanó élettől. Háromszázan járnak szabadegyetemekre és munkásakadémiai tagozatokra. 360-an az idősebb gazdasági és politikai kérdésekkel ismerkednek. Mindig szűfolt ház mellett tartják a szakmai előadásokat, 130-an állami oktatásban vesznek részt, és található köztük általános és középiskolás, egyetemista és mérnök-továbbképzésben résztvevő egyaránt.

A Vízművek eredményei, a szocialista brigádmozgalmom sikerei azzal is magyarázhatók, hogy kitűnő emberi és munkakapcsolat alakult ki a műszaki és fizikai dolgozók között. Pedig nem is olyan egyszerű ez, hiszen a munkahelyek szétszórva, Nagy-Budapest minden részén megtalálhatók és egyik-másikat még megközelíteni is fáradságos. A vállalat 227 műszaki dolgozójából 118 szintén tagja egy-egy szocialista közösségnek, komplex-brigádba tömörülve, vagy egy-egy területi kö-

zösség tagjaként. Tevékeny brigádtagok ők, és munkahelyi kötelezettségükön túl sokat segítenek a munkahelyek szervezésében, a jobb műszaki megoldásban, nem egyszer munkások újtásainak kidolgozásában. A patronálás igazi segítségnyújtás lett a munka elvégzése közben.

SZÜKSÉG VAN ERRE a kölcsönös segítségre azért is, mert nemcsak építéssel és fejlesztéssel kell számolniuk, hanem karbantartással is. Ez a feladat sem egyszerű. A hálózat egy része előregedett és a 60—80 éves vízvezeték sem ritka. Külön gond ezek rendbentartása, amit nehezít az alapjaiban megváltozott közlekedés is.

A munkahely megbecsülésének a jó közhangulatnak, gondos munkának egyik magyarázata az, hogy az elmúlt években igen sokat fordítottak a szociális és egészségügyi ellátottság javítására. Az egészséges, tiszta és jól felszerelt munkahelyekről kevesen kíváncskoznak el, ezért is alakulhatott ki és erősödhetett meg a tőzsgárda. Évente átlagosan 600—800 ezer forintot fordítanak szociális és egészségügyi beruházásokra, a meglévő fejlesztésére azon kívül, hogy az új létesítmények nem készülhetnek el nélkülük. Az szbttárk sorolta fel, hogy minden munkahelyen van már hideg-meleg vízzel ellátott fürdő és mosdó, korszerű az öltözők többsége. Százereket fordítottak a munkásszállásokra és nemsokára elkezdik egy új, 340 személyes, korszerű, minden igényt kielégítő munkásszálló építését. Nem gyalognak már hosszú kilométereket munka előtt és közben dolgozók. Gyorsmozgású gépkocsikkal közlekednek a szerelő-brigádok és a munkásszállások lakóit is mikróbuszok viszik munkahelyükre.

A vállalati élet, a jól végzett munka, a szocialista brigádmozgalmom kiteljesedése arra készítette a gazdasági vezetést és a szakszervezeti bizottságot, hogy benevezzenek a »szocialista munka vállalata« cím elnyeréséért folyó versenybe. Még nem tudják, mi lesz a döntés, de munkájuk elismerésének, a 100 éves évforduló legnagyobb kitüntetésének a szocialista cím elnyerését tartanak. Részeként a Fővárosi Vízművek 100 éves történetének.

VÉGE Kovács András